

พ่อ : ผู้นำครอบครัว เลี้ยงลูกให้ชนะ

โดย อจ.เดวี คิตัส

การเป็นผู้นำที่ดีในครอบครัว หมายถึงการนำพาครอบครัวไปถึงจุดหมายที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์หรือแผนการสำหรับคนในครอบครัว เพราะถ้าเราในฐานะที่เป็นผู้รับใช้พระเจ้า สามารถนำคนทั้งโลกมาถึงพระเจ้าได้ แต่ไม่สามารถนำหรือดูแลครอบครัวของเราเท่ากับศูนย์ เพราะฉะนั้นความรับผิดชอบที่พระเจ้าประทานให้กับเราก็คือครอบครัวของเราเอง

ตลอดขั้นตอนการอบรมเลี้ยงลูกให้ชนะให้เราคิดเสมอว่า เราเป็นผู้ดูแลลูกไม่ใช่เจ้าของชีวิตลูก พระคัมภีร์บอกว่า “มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่เป็นเจ้าของทุกสิ่ง” เราเป็นเพียงผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติ เราเพียงทำงานแทนพระองค์เท่านั้น หลักการเป็นผู้นำที่ดีที่พระเยซูคริสต์มอบให้แก่เราในฐานะที่เป็นผู้นำครอบครัว ข้าพเจ้าแน่ใจว่าท่านประสงค์ที่จะนำเรื่องนี้ไปสอนในคริสตจักรของท่านด้วย แต่เราเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ด้วยตัวของเราเองก่อน เราคงไม่อยากจะรู้สึกผิดที่ชี้นิ้วให้คนอื่นโน้นคนนี้ทำอะไรโดยที่ตัวเราไม่ได้กระทำหรือทำไม่ได้ มีใครบ้างที่มีได้ปรารถนาให้ลูกหลานของตนอยู่ในนิเวศของพระเจ้าซึ่งนิรันดร์ ดังนั้นให้เราดูขั้นตอน 2 ประการคือ

1. จุดมุ่งหมายหลักในการเลี้ยงลูก
2. วิธีไปให้ถึงจุดหมาย

1. จุดมุ่งหมายหลักในการเลี้ยงลูก

- 1.1 เพื่อให้ลูกรู้จักและรักพระเจ้า พระบิดา พระเยซูคริสต์ โดยส่วนตัว และด้วยความร้อนรน
- 1.2 เพื่อให้ลูกโตขึ้นเป็นคนมีระเบียบวินัย และมีบุคลิกที่ดี
- 1.3 เพื่อให้ลูกเติบโตขึ้นเป็นคนหนุ่มสาว และเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ
- 4.1 เพื่อให้ลูกเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เอาทรความรู้สึกรักของผู้อื่น มีใจเมตตาและรักผู้อื่น

2. วิธีไปให้ถึงจุดหมาย

คำแนะนำที่ดีที่สุดในการเลี้ยงลูกให้ชนะอยู่ในสคุดี 23 กล่าวว่า “พระองค์ทรงกระทำต่อข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณข้าพเจ้า ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม” บางครั้งเราไม่ได้สังเกตต่อกับกิริยาทั้ง 4 ประการในพระคัมภีร์ แต่สคุดีทั้งบท เป็นเหมือนกับพื้นฐานที่สร้างสคุดีทั้งเล่มขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าอยากจะแบ่งปันถึงต่อกับกิริยา 4 ประการที่มีความสำคัญต่อ

การเป็นผู้นำที่ดีในครอบครัว ข้อความสุดท้ายของพระธรรมตอนนี้บอกว่า เราจะอาศัยอยู่ในนิเวศของพระเจ้าสืบไป

นี่หมายความว่าอย่างไร? หมายความว่ามิที่มีที่มาของข้อนี้ที่บอกว่าเราจะอาศัยอยู่ในนิเวศของพระเจ้าได้อย่างไรในสามข้อแรก นี่คือทัศนคติของพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้ เพื่อเราจะสามารถอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าได้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ในฐานะที่เราเป็นพ่อแม่ หรือผู้ปกครองของลูก ๆ เราจะต้องใช้ตัวอย่างนี้ที่จะนำลูก ๆ

2.1 พ่อแม่ที่ดีกระทำต่อลูก

ในฐานะที่เราเป็นพ่อแม่เราต้องสร้างระเบียบวินัยให้กับลูกของเรา นั่นคือความหมายของคำว่า ทรงกระทำ ตอนข้าพเจ้าอายุ 14 เป็นวัยรุ่นสนุกมากข้าพเจ้ากับเพื่อนวางแผนเพื่อจะไปงานเดินร่ำโดยโกหกคุณพ่อว่าไปค้างบ้านเพื่อนซึ่งอยู่อีกเมืองหนึ่ง เราก็เข้าไปในงานเดินร่ำนั้นพอดนตรีเริ่มบรรเลงข้าพเจ้าก็ออกไปเดินร่ำกับหนุ่ม ๆ เมื่อเดินร่ำไปได้ประมาณชั่วโมงกว่า ๆ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินตรงเข้ามาหาหันไปอีกทีพบว่าคุณพ่อยืนอยู่ตรงหน้าหัวใจของข้าพเจ้าตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม คุณพ่อก็บอกว่า “เดี๋ยวกลับบ้าน” ข้าพเจ้าก็เก็บกระเป๋าตามเข้าไปนั่งในรถ ระหว่างทางที่นั่งกลับบ้านคุณพ่อไม่พูดสักคำเดียวไม่ตะโกนใส่ ไม่ด่าว่า หรือแทนที่จะพูดว่า “ทำไมลูกทำอย่างนี้” ไม่มีเสียงใด ๆ จากปากของคุณพ่อ เมื่อถึงบ้านข้าพเจ้าถามคุณพ่อว่า “ใครบอกพ่อว่าหนูไปเดินร่ำ น่องชายไขไหม?” คุณพ่อบอกว่าไม่ใช่ “พระเจ้าบอกว่าคุณอยู่ที่ไหน”

ข้าพเจ้ามีพ่อให้ระเบียบวินัย และพ่อที่กระทำต่อตัวข้าพเจ้ามากพอที่ต่อตัวข้าพเจ้า คุณพ่อรักข้าพเจ้ามากพอที่ยอมสละจากความสะดวกสบายยอมลำบากขบรถไปตามข้าพเจ้าซึ่งอยู่อีกเมืองหนึ่งเพื่อทำตามพระสุรเสียงของพระเจ้าที่บอกกับคุณพ่อว่าข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน

คุณพ่อกระทำต่อข้าพเจ้าคือ ให้ระเบียบวินัยในชีวิต กระทำให้กลับบ้านในคืนนั้นข้าพเจ้าไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตหากว่าคืนนั้นไม่ได้ตามคุณพ่อกลับบ้าน แต่พระบิดาพระเจ้าทรงทราบว่าอะไรอาจจะเกิดขึ้น เพราะว่าข้าพเจ้าทั้งโกรธทั้งหลอกลวงไปเจอผู้ชายที่อายุมากกว่า แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า รักข้าพเจ้ามากพระองค์ทรงกระทำต่อข้าพเจ้า (พระองค์ไม่สามารถทรงกระทำสิ่งนั้นได้ถ้าคุณพ่อไม่เชื่อฟังและทำตามพระสุรเสียงของพระองค์) พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อเราในฐานะที่เราเป็นพ่อแม่ลูก ดังนั้นพระองค์ทรงตรัสกับเรา

ก.สอนให้ลูกมีความเด็ดขาดในชีวิตพระเจ้าสร้างกฎและเราต้องทำตามเพื่อชีวิตที่มีคุณภาพและประสบความสำเร็จ

ความเด็ดขาดของพระเจ้าจากพระคำบางตอน

- ให้เราสัจย์ชื่อตลอดเวลาไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ
 - ให้เรานมัสการพระองค์เท่านั้น และให้พระองค์เป็นอันดับหนึ่งในชีวิต
- พระคัมภีร์บอกชัดเจนว่า การขโมยทุกรูปแบบเป็นความผิดและต้องถูกทำโทษ
- ไม่ให้โทษภัยกิจกรรมทางเพศใด ๆ นอกจากการแต่งงานของหญิงกับชายเท่านั้น
 - ให้เราเคารพในอำนาจทุกรูปแบบตั้งแต่อำนาจของพระเจ้า, พ่อแม่, รัฐบาล ฯลฯ
- ข. วางแนวทางไว้ชัดเจนว่าตัวเองคาดหวังสิ่งใดไว้บ้าง อาทิเช่น

- ออชยอุมให้โต้แย้งหรือคือดิง ออชยอุมให้ลูกฝ่าฝืนคำสั่ง เป็นการสอนให้ลูกเคารพในอำนาจ

อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับวินัยในการดำเนินชีวิต อายุ 14 ปีเป็นช่วงของ “วัยกบฏ” เวลาที่ไปโบสถ์ ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ ก็จะนั่งแถวหลัง ๆ เพื่อจะคุยกัน เราทำทุกอย่างยกเว้นการตั้งใจฟังคำเทศนา แน่นนอนหนุน ๆ สาว ๆ ที่นั่งข้างหลังจะไม่นมัสการ ไม่สรรเสริญ ครั้งแรกที่คุณพ่อทราบพฤติกรรมนี้ก็จะดู และเตือนว่าถ้าทำอีกจะได้เห็นตีก้นหลังจากหลายครั้งที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟัง ชุทชนในคริสตจักร คุณพ่อก็เรียกให้ไปนั่งกับท่านแถวหน้า ข้าพเจ้าไม่ละความพยายามนัดแนะกับเพื่อน โดยใช้วิธีเขียนโน้ตใส่ในหนังสือเพลงส่งกันไปมาโดยที่คุณพ่อไม่ทราบเป็นอย่างนี้หลายเดือนในที่สุดคุณพ่อได้อีก หลังจากนมัสการกลับบ้าน คุณพ่อบอกว่าจะพูดกับลูกในห้องของลูก เมื่อเข้ามาในห้องนอน คุณพ่อก็มองหน้าข้าพเจ้า ดวงตาของท่านมีน้ำตาคลอ คางก็สั่น คุณพ่ออดเข็มขัด พูดด้วยเสียงเรียบ ๆ

“เควี ตอนที่พ่อเป็นเด็ก พ่อไม่มีโอกาสไปที่คริสตจักร พ่อไม่ได้ไปคริสตจักรจนพ่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว พ่อเลือกให้ลูกรับใช้พระเจ้าไม่ได้ ลูกต้องเลือกด้วยตนเอง แต่สิ่งที่พ่อยอมไม่ได้คือการที่ลูกจะไม่เคารพพระเจ้าในเรือน (วิหาร) ของพระองค์”

นั่นคือวิธีที่พ่อสร้างวินัยหรือสอนลูกให้ลูกนอนบนเตียงแล้วพ่อก็ตี พ่อไม่ได้โกรธหรือควบคุมตัวเองไม่ได้ แต่พ่อรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นในจิตวิญญาณของลูก มันเป็นเรื่องที่ร้ายแรงและกินน้เองคุณพ่อรู้สึกเจ็บปวดในจิตใจ แต่คุณพ่อให้วินัยกับข้าพเจ้า จิตวิญญาณของข้าพเจ้าถูกแตกสลาย ข้าพเจ้าเริ่มหันชีวิตกลับมาหาพระเจ้าและตัดสินใจว่า “พระเจ้าจะต้องเป็นเอก เป็นใหญ่ในชีวิตของข้าพเจ้า”

- ต้องสอนให้ลูกรู้ว่าอะไรควรทำ ให้ลูกรู้ว่าถ้าเขาไม่ทำตามจะเกิดอะไรขึ้น ให้ลูกรู้ว่าถ้าเขาไม่ทำตามจะเกิดอะไรขึ้น และต้องทำตามที่บอกลูกไว้เป็นการสอนลูกเรื่องความจำเป็นในการขีดขอบเขตของชีวิต

ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อลูก ๆ ของข้าพเจ้าโตขึ้นเป็นวัยรุ่น ลูกสาวจะออกเดทกับหนุ่ม ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกว่าไอ้หนุ่มคนนี้ไม่เหมาะกับลูกเลย นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตรัสกับพระเจ้า เพราะฉะนั้นสามีข้าพเจ้าก็จะสามารถนำลูกสาวไปในทิศทางอีกทางหนึ่งได้ ในฐานะที่เราเป็นพ่อเป็นแม่เราจะต้อง

ทำให้ลูกของเราทำบางสิ่งบางอย่างที่ลูกเองไม่อยากจะทำ มีหลายวิธีที่เราจะอบรมที่จะให้วินัยกับลูกของเราได้

- ให้ลูกรู้ว่าจะไม่มีการปล่อยให้แสดงอาการโมโหถึงตัวทุกรูปแบบ เป็นการสอนให้ลูกรู้จักควบคุมตัวเอง
- สอนลูกให้เคารพอำนาจทุกรูปแบบไม่เพียงอำนาจพ่อแม่ ต้องรวมถึงอำนาจของตำรวจ โรงเรียนหรือครูสอนรวิวารศึกษานายจ้างและทุกคนที่มีอำนาจมากกว่าลูก

เป็นการสอนให้ลูกรู้จักการยอม

ในสมัยนี้เรามักจะคิดว่าเด็กอายุ 14 ปีแก่เกินคิดแล้ว แต่นั่นคือสิ่งเดียวที่ทำให้ข้าพเจ้าก้มมาหาพระเจ้า ในชีวิตจริงของเรานี้คือสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำกับเราไม่ใช่หรือ พระองค์ไม่ให้เราอดพ้นหรือหนีพ้นสิ่งผิด ๆ ที่เรากระทำได้เลย แต่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสภาพการณ์ไว้อย่างแน่นอนที่จะลงวินัยหรือให้วินัยแก่เรา

ทรงกระทำ---ทรงนำ---ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณ---นำ

- อภัยยอมให้ลูกขึ้นเสียงกับพ่อแม่ทุกความเห็น และทุกคำถามสามารถได้รับและได้ยินในระดับเสียงปกติ เป็นการสอนลูกให้ควบคุมทัศนคติ
- ให้ลูกรู้ว่าเขาต้องประพฤติตัวแบบเดียวกัน ทั้งเมื่ออยู่กับพ่อแม่หรือเมื่ออยู่ที่อื่นเป็นการสอนให้ลูกมีวินัยในตัวเอง

ค.พระคัมภีร์บอกไว้ชัดเจนให้พ่อแม่ตีสอนลูก สุภาษิต 13:24, 22:15, 23:13, 14, 29:15 จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องวางแนวทางที่ประกอบด้วยพระคำของพระเจ้า

- ใช้การตีสอนเป็นการลงโทษเฉพาะกรณีที่ลูกประพฤติตัวไม่ดีเท่านั้น
- การตีสอนไม่ใช่การตบตีด้วยความอารมณ์แต่ต้องทำด้วยความรอบคอบที่สุด
- การตีสอนต้องหนักพอที่จะทำให้ลูกสำนึกในความประพฤติที่ไม่ดี
- การตีสอนต้องคือวินัยที่มีการหนุนเสริมตามธรรมชาติที่มากพอ เพื่อป้องกันผลเสียที่อาจเกิดขึ้นอย่างถาวร
- การฝึกให้ลูกมีระเบียบทางกายต้องควบคุมดูแล ไม่ใช่คอยแต่จะตี
- หลังการตีสอน ให้กอดลูก ยืนยันและบอกให้ลูกรู้ว่าเรารักเขา สิ่งสำคัญคือ เราต้องไม่กล่าวโทษลูกว่าทำผิดอะไร แต่ให้ลูกบอกด้วยตัวเองว่าเขาทำอะไรผิด

2.2 พ่อแม่ที่ดีนำลูกไป

ท่านไม่สามารถจะเป็นพ่อแม่ที่ดีได้โดยเพียงแต่ให้วินัยกับลูก แต่ท่านจะต้องนำด้วย หลายครั้งเมื่อเราอ่านสคูตี 23 เราคิดว่าคำว่า ทรงนำเป็นภาษาอังกฤษคำว่า “Leads” แล้วคำว่า ทรงนำอีกคำหนึ่งในข้อ 2.4 คำว่า “Guide” เราคิดว่าทรงนำทั้งสองคำนี้คล้ายกัน แต่จริง ๆ แล้วต่างกัน

เป็นแบบอย่างในความรักที่มีต่อพระเจ้า โดยพ่อแม่ต้องให้พระองค์มาเป็นอันดับหนึ่งในชีวิต ปฏิบัติตัวเหมือนกันทั้งที่ทำงานที่บ้าน หรือที่คริสตจักร จงเป็นสม่ำเสมอ
อยากให้ลูกเป็นอย่างไร เราต้องเป็นอย่างนั้นก่อน

การที่เราบอกให้ลูกทำอย่างนั้นอย่างนั้นไม่สำคัญ แต่ตัวอย่างจากชีวิตของเราสำคัญกว่าคำพูด นี่คือนี่ที่อาจารย์เปาโลบอกกับคริสตจักรเอเฟซัส กาลาเทีย ฯลฯ ให้คริสเตียนใหม่เหล่านี้เดินตามแบบอย่างชีวิตของเปาโล เพราะว่าเปาโลเดินตามพระคริสต์และนั่นเป็นวิธีเดียวกับที่เราทำกับลูกของเรา ลูกไม่รู้ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้อย่างไรลูก ๆ ต้องการที่จะให้พ่อแม่เป็นตัวอย่างตัดสินใจแทน เราจะไม่สามารถให้วินัยแก่ลูกโดยการดุคำหรือตะโกนใส่ลูก ถ้าเราตบหน้าลูก เราจะสอนหรือลงโทษลูกได้อย่างไร ถ้าลูกไปตบหน้าเพื่อนที่โรงเรียน พระเจ้าไม่เคยคาดหวังให้เราเป็นอะไรที่พระองค์ไม่ได้เป็น เพราะฉะนั้นเราไม่ควรคาดหวังสิ่งใดในตัวลูกของเราเลยถ้าเราไม่ได้เป็นแบบอย่างแก่ลูกของเราก่อน (ทรงนำด้วยตัวอย่าง)

ของขวัญยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะให้แก่ลูกได้คือ การรักแม่ของลูกให้มาก ๆ

อธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์อย่างเปิดเผยต่อหน้าลูก ๆ จะได้เลียนแบบอย่างจากชีวิตเรา
สำแดงชีวิตที่เปี่ยมด้วยพระคุณเพื่อไม่ให้ลูกโตขึ้นเป็นคนชอบเรียกร้อง หรือเป็นคนอวดดี
ขอโทษทันทีที่ทำผิดเพื่อให้ลูกเห็นว่าเราถ่อมตัวต่อพระเจ้า และต่อครอบครัวของเรา
เป็นแบบอย่างในการมีใจรับใช้นำครอบครัวให้มีค่านิยมที่จะรับใช้และแบ่งปันกัน

2.3 พ่อแม่ที่ดีทำให้ลูกฟื้นคืน

ในฐานะที่เราเป็นพ่อแม่ เราจะต้องหนุนใจ ทำทนายลูก แล้วก็ให้การเกื้อกูลเขาขึ้นมา แล้วอย่ายึดอยู่กับความบาปของลูกและเอามาตำหนิอยู่เรื่อยไป

โดยอาชีพข้าพเจ้าเป็นมัณฑนศิลป์งานใหม่ก็คือ ต้องตกแต่งบ้านพักในทุ่งนาเก่า ๆ หลังนี้ ซึ่งสร้างในปี 1780 มีอายุ 200 ปี ให้เป็นบ้านใหม่ บ้านมีรอยร้าวเต็มไปหมด ฐานก็ทรุด ดังนั้นจะต้องเข้าไปยกฐานขึ้นแล้วก็หนุนมัน ภาพนี้เปรียบเสมือนภายในครอบครัวของเรา ซึ่งมักจะมียุทธภัยในชีวิตอยู่เสมอ เมื่อคนในครอบครัวยังมีความสัมพันธ์ต่อกัน มักจะก่อผลกระทบที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดขึ้นได้

ถ้าลูกของเราล้มเหลวในชีวิตนั้นเป็นความรับผิดชอบของเราในการดูแลลูก เราจะต้องหนุนลูก ในขณะที่ลูกอ่อนแอเกินกว่าที่หนุนตัวเองได้ และเชื่อมั่นในตัวเขาแม้ว่าเขาจะไม่เชื่อมั่นใจในตัวเอง บ่อยครั้งพ่อแม่เมื่อเห็นลูกล้มเหลวก็มักจะแซงแซกหักกระดุกลูกให้ลูกรู้สึกผิด หรือพูดกับลูกว่า “คริสเตียนที่ดี เขาไม่ทำอย่างนี้หรอก”, “ลูกเป็นคริสเตียนหรือเปล่านี้” นั่นคือสิ่งที่แย่ที่สุดถ้าเราพูดกับลูก การที่ลูกล้มเหลวในชีวิตไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าจากลูกไปแล้ว แต่ต่อนั้นแหละที่ลูกต้องการการสนับสนุนมากกว่าเวลาอื่น ๆ ในชีวิต เขากำลังโต กำลังเรียนรู้พยายามเป็นผู้ใหญ่ที่เข้มแข็งและดี ถ้าลูกล้มเหลวเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ที่จะฟื้นเขาขึ้นมาใหม่ มีใครบ้างที่พระเจ้าไม่ได้ช่วยจากความบาปผิดแล้ว ทำให้เราถึงตกอกตกใจเมื่อเวลาลูกทำผิดบาป เป็นขบวนการที่จะเติบโตเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้าไม่เคยเอาความผิดของข้าพเจ้ามาพูดซ้ำอีกหรือบอกว่า “ไม่รู้พ่อจะไว้ใจลูกได้อีกหรือเปล่า?” คุณพ่อฟื้นและสร้างข้าพเจ้าขึ้นมาใหม่ และเชื่อวางใจในตัวข้าพเจ้าอย่างไรก็ดีการ “ฟื้น” ให้คำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

- ก.สั่งสอนและชมเชยลูกต่อหน้าคนอื่นแต่การแก้ไขควรทำเป็นการส่วนตัว
- ข.ไปไหนมาไหนกับลูก ให้ลูกอยู่ใกล้ ๆ มากเท่าที่จะทำได้
- คุณพ่อของข้าพเจ้ามีอาชีพขายเนื้อและทำงานหนักมาก หลังเลิกงานท่านก็จะใช้เวลาอยู่กับครอบครัว พูดคุยกับลูก ๆ คุยเบสบอลด้วยกัน
- ค.อย่าสอนลูกโดยใช้วิธีการชู่หรือทำให้ลูกกลัว
- ง.สัมผัสลูกบ่อย ๆ เช่น กอด จูบ และลูบไล้ด้วยความรัก
- จ.ให้การยืนยันแก่ลูกเรื่อย ๆ “ลูกเป็นคนพิเศษสำหรับพ่อแม่”, “พระเจ้าเตรียมแผนการพิเศษสำหรับชีวิตของลูกไว้แล้ว” และ “พ่อแม่ภูมิใจในตัวลูกมาก”
- ฉ.เคารพและยกย่องในความเป็นปัจเจกบุคคลของลูก
- ช.เมื่อลูกเติบโตขึ้นพ่อแม่ควรยอมรับทัศนคติของลูกที่แตกต่างออกไป ให้เขาแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปโดยโดยไม่ไปข่มขู่หรือคิดว่าลูกไม่เชื่อฟังที่ทำเช่นนั้น
- ซ.บอกลูกว่า “พ่อแม่รักลูก” บ่อยครั้งเท่าที่จะทำได้
- ฌ.เมื่อลูกทำอะไรเสร็จแล้วอย่าไปบอกว่าจะทำอย่างไรถึงจะดี
- ญ.อย่าเปรียบเทียบลูกกับลูกคนอื่น ๆ
- ฎ.อย่าเรียกลูกด้วยคำคำ เช่น ไอ้โง่, ซื่อป้อ, เจ้างุ่มง่าม, ไอ้ฮ้วน ฯลฯ
- ฏ.ปัญหาบางปัญหาที่ลูกสงสัย เมื่อลูกโตพอที่จะเข้าใจแล้วให้พ่อแม่ให้ลูกฟังว่าทำไมพ่อแม่จึงตัดสินใจกระทำไปเช่นนั้น

โจนาส แซลค์ กล่าวว่า “พ่อแม่ที่ดีจะให้รักและปกป้องลูก ให้รักเพื่อให้รู้ว่าบ้านอยู่ที่ไหน ให้ปกป้องให้บินไปและทำสิ่งที่พ่อแม่สอน”

2.4 พ่อแม่ที่ดีจะนำทางลูก

การนำในอากัปกิริยาข้อ 2.2 หมายถึงการนำโดยใช้ชีวิตเป็นแบบอย่าง แต่การนำตรงนี้หมายถึงนำด้วยการสั่งสอน จะต้องทำทั้งสองอย่างก็เพราะจะต้องแสดงวิธีที่จะให้เขาทำและทำให้เขาถึงต้องทำสิ่งนั้น คนที่เป็นนักคุเทศก์มีข้อมูลทุกอย่าง และนำที่สนใจได้ดีกว่าเรา ในฐานะที่เราเป็นผู้นำ นั่นคือสิ่งที่เราจะต้องกระทำต่อสมาชิกของเราเพราะเราเดินอย่างพระเยซูมากกว่า เราศึกษาพระวจนะของพระองค์มากกว่าดังนั้นเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของเราที่สอนคนอื่น

ก. ให้ลูกช่วยทำงานบ้าน แต่อย่าให้เขาทำสิ่งที่ยากเกินความสามารถ

- ต้องสอนให้ลูกรู้วิธีทำงานนั้น ๆ อย่าขยอในงานที่ลูกทำแล้วผลออกมาไม่ค่อยดีและทำงานที่ยากเกินความสามารถ

พ่อแม่จำนวนมากคาดหวังว่าลูกจะต้องทำในสิ่งที่ลูกเองก็ไม่รู้ และอาจนึกว่าชีวิตที่ลูกดำเนินอยู่ทุกวันนี้ก็ทำให้ลูกรู้ว่าลูกควรจะทำอะไร? ยกตัวอย่างถ้าเราเห็นแม่บอกกับลูกอายุ 4 ขวบของเธอว่า “ไปจัดเตียงนอนของลูกให้เรียบร้อย” หนึ่ง เด็กอายุเท่านี้ไม่สามารถจัดเตียงให้เรียบร้อยได้ สองแม้ว่าแม่จะทำตัวอย่างลูกก็ทำให้เหมือนกับที่แม่ทำได้ แม่เองคาดหวังในสิ่งที่ลูกทำไม่ได้ ถ้าเราชมเชยลูกแม้ว่าลูกไม่สมควรจะได้รับคำชมจากเราเลย เพียงที่ลูกจัดเป็นก้อน ๆ ไม่เรียบร้อยสักนิดแต่เราบอกลูกว่า “ลูกจ้า ลูกทำได้ยอดเยี่ยมเลย แม่ภูมิใจในตัวลูกเหลือเกิน” ถึงแม้เด็กทำไม่ได้เขาก็ไม่โง่ เขาจะสับสนหรือไม่ก็พอใจแค่ผลงานนี้ เราจะสร้างความไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัยให้กับลูกและลูกจะพอใจแค่สิ่งธรรมดาเขาจะไม่สามารถหรือพยายามที่จะไปถึงจุดที่เขาสามารถทำได้ดีที่สุดได้ เพราะฉะนั้นให้เราแน่ใจว่าเมื่อเราให้คำสั่งสอนลูกเราจะต้องนำให้เขามาถึงจุดที่ว่า เขารู้ว่าเขาจะสามารถทำสิ่งนั้นให้สำเร็จได้อย่างไร หลังจากสอนให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและไม่เชื่อฟังอีก เราก็จะต้องกลับไปที่ยุ่ขั้นตอนแรกอีกคือลงวินัย (อย่าคาดหวังอะไรในสิ่งที่เราก็ไม่สามารถทำได้)

ข. สอนเรื่องความตรงเวลา

ค. ให้ลูกทำการบ้านก่อนจะไปเล่น

ง. อย่าขอมให้ลูกผลัดวันประกันพรุ่งให้ลูกทำสิ่งที่ชอบน้อยที่สุดก่อน

จ. ให้ลูกเก็บของเล่นที่เมื่อเล่นเสร็จ

ฉ. การเล่นที่แรง ๆ ต้องออกไปเล่นนอกบ้าน

ช. สอนมรรยาทสังคมให้ลูก

ซ. เมื่อเราต้องการให้ลูกอยู่ร่วมวงสนทนาในกลุ่มใหญ่ ต้องสอนให้รอจังหวะที่จะพูด

ณ.ขอมให้ลูกตื่นสายได้สัปดาห์ละ 1 วันเท่านั้น ถ้ามัสการวันอาทิตย์ วันที่ตื่นสายควรเป็นวันเสาร์

ณ.เมื่อทำงานบ้านหรืองานอื่น ๆ ให้พาลูกไปด้วย

ณ.เปิดบัญชีสะสมที่ธนาคารให้ลูกและสอนให้รู้จักเก็บเงิน

ณ.พาไปชมศิลปะและดนตรีหลากหลายรูปแบบ

ณ.ห้ามลูกพูดคำกล่าวโทษใส่ร้ายผู้อื่น

ณ.จัดหาพระคัมภีร์ที่เหมาะสมกับวัยของลูกให้เขาและช่วยเขาอ่านทุกวัน

ณ.อย่าให้ของขวัญลูกเปล่า ๆ ให้เขาทำงานและหามันมาได้เอง

ณ.แสดงให้ลูกเห็นแบบอย่างที่ดีและอิทธิพลของสิ่งที่ดี

ณ.ควบคุมการดูโทรทัศน์ และภาพยนตร์ของลูก

บทสรุป

คำแนะนำที่ดีที่สุดในการเลี้ยงลูกให้ชนะ

2.1. ทรงกระทำให้ข้าพเจ้า : ขบวนการฝึกระเบียบวินัย

2.2. ทรงนำข้าพเจ้าไป : ขบวนการให้แบบอย่าง

2.3. ทรงฟื้นจิตวิญญาณ : ขบวนการยืนยันและรักษา

2.4. ทรงนำทางข้าพเจ้าไป : ขบวนการให้คำแนะนำ

ส่วนสุดท้ายของสตุติ 23 เมื่อเราทำตามหลัก 4 ประการนี้ ผลที่จะตามมาคือ ข้อ 4-6 คือ เมื่อลูกโตขึ้น เขาจะต้องเผชิญกับปัญหาชีวิต เคนอยู่ในหุบเขาเงามัจจุราชเหมือนกับลูกรูสึกว่า “โอโหจะตายแล้ว ไปไม่ไหวแล้ว” เมื่อมีความยากลำบากการทดลองในชีวิต แทนที่ลูกอยากจะทำเล็ก ท้อแท้ ไม่เอาแล้ว แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ลูกจะได้รับการหนุนกำลังขึ้นใหม่ เพราะพระคัมภีร์บอกว่าลูกจะไม่กลัวอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะพระเจ้าสถิตอยู่กับเขา เขาแน่ใจว่ามีพ่อกับแม่ยื่นเคียงข้างเขาอยู่เสมอ เขาจะรูสึกว่าได้รับการปกป้อง และสามารถเดินผ่านการทดลองที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขาได้

“คทาและธารพระกรของพระองค์ได้โลมข้าพระองค์”

การให้วินัยเป็นเหมือนคทา แล้วก็ธารพระกรคือ ทิศทางที่เราบอกให้ลูกดำเนินไป เพราะฉะนั้นวินัยในชีวิตแล้วก็ทิศทางที่เราให้กับลูกจะนำมาซึ่งสันติสุขที่เราให้กับเขา และในโลกปัจจุบันที่เต็มไปด้วยความตึงเครียด สิ่งที่ลูกต้องการหรือเราต้องการที่สุดก็คือ สันติสุข

คนที่มีความสันติสุขคือคนที่มีความมั่นคงความไม่มั่นคงหรือความหวั่นไหวที่เกิดขึ้นในชีวิตจะสร้างความกระวนกระวาย เราสรุปได้ว่า วินัยและคำสั่งสอน ให้ความมั่นคงในชีวิตแก่เรา

“พระองค์ทรงเตรียมถ้ำรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์”

หมายความว่าอย่างไร หมายความว่าเราเป็นผู้ชนะ คนที่รอบข้างลูกอาจจะเป็นศัตรูแต่เรา
จะต้องเป็นผู้ที่เตรียมสำหรับให้กับลูก ประมุนประมัดลูกเหมือนกับเขาเป็นผู้ชนะ

“พระองค์ทรงเจิมศีรษะของข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน”

การที่พระเจ้าจะทรงเจิมลูกของเรา ขึ้นอยู่กับการเลี้ยงดูอบรมของพ่อแม่ที่มีต่อลูก

“...ความดีและความรักมั่นคงจะติดตามข้าพเจ้าไป ตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า”

และข้าพเจ้าจะอยู่ในนิเวศของพระเจ้าสืบไปเป็นนิตย์

ความดีและความรักมั่นคงนี้จะกลายเป็นอุปนิสัยของลูก เมื่อเราทำอากัปกิริยาต่าง ๆ ทั้ง 4
ประการนี้แล้วเราจะเป็นผู้ที่สร้างอุปนิสัยให้กับลูกและในพระคัมภีร์ก็บอกไว้ว่า เขาจะอยู่ในนิเวศของพระ
เจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ นี่คือพระสัญญาแห่งสวาราศี